

MARINO PUNK

"Het **accordeon** is de Eddy Wally van de instrumenten"

DOOR FILIP SANTY
FOTO'S: OBJECTIEF

**De wijk De Barakken in Menen ligt op een steenworp van de Franse grens.
De arbeidersbuurt was ooit berucht om zijn vele smokkelaars en vechtersbazen.**

Het kerkplein ziet er nu piekfijn uit, de huisjes zijn goed onderhouden.

In de Graaf van Vlaanderenstraat woont Marino Bekaert, beter gekend als Marino Punk.

Waar hij ook optreedt, hij valt op! Een ruig uiterlijk, maar een zachte bolster.

**Als je met hem praat, slaat de vonk van het enthousiasme over de charme
van het accordeon meteen over.**

Ondertussen zelf vader van drie jonge kinderen, die ook al hun muzikaal gevoel aan het uitproberen zijn, kreeg Marino Punk (*1966) op zijn negende interesse voor het accordeon. "Van in de wieg hoorde ik mijn vader en ooms accordeon spelen. Vrij snel leerde ik de basistechnieken. Mijn eerste optredens waren in de kelders van de militaire woningen in Duitsland, waar mijn vader beroepsmilitair was. Mijn speelkameraden waren mijn toehoorders. Toen we in Menen kwamen wonen, werd ik trommelaar en grote tromspeler bij de harmonie De Plicht. Zo leerde ik Roger Desloovere kennen". Deze gerenommeerde accordeonist bracht Marino gedurende enkele jaren notenleer en gespecialiseerde techniek bij. Nog altijd vindt Marino het nodig om verder lessen te volgen: eerst bij Eddy Flecyn, zelf een leerling van Roger Eggermont, en nu bij Maurice Bailleur. Aan Flecyn heeft Marino zijn kennis van de Russische vingerzetting te danken, Bailleur laat hem kennismaken met dissonante muziek.

"Accordeon leren vergt tijd", maakt Marino ons duidelijk, "en dat schrikt jongeren wel wat af. Zeker wanneer ze in

een muziekkacademie accordeon willen leren. Notenleer doorworstelen en dan geconfronteerd worden met het klassieke repertoire... In elk geval niet voor mij, dank je wel, het conservatorium is mij te conservatief. Ik speel liever wat ik zelf kies, de echte accordeonmuziek. O.k., voor de basisvorming is een academie prima, maar wie als accordeonist voor de populaire muziek kiest, zoekt zich beter een privé-leraar". Populair staat niet voor hoempapamuziek. Marino Punk brengt accordeonmuziek die iedereen, jong en oud, na vijf minuten laat dansen. Hij brengt originele zigeunermuziek, Roemeense en Bulgaarse deuntjes en speelt net zo goed musette, swingwals, java, polka, Russische csardas, samba als zijn eigen composities. Zeventien eigen werken zijn alvast beschikbaar op CD.

Aan accordeonmuziek is geen gebrek. Belgen als Albert Dehollander, Albert Hennebel en Maurice Bailleur zorgden voor een flink repertoire. Wie op zoek is naar gepaste muziek kan terecht in Alkmaar, waar een gespecialiseerde muziekhandel elke accordeonist kan helpen.

Interview

Het accordeon

Een accordeon is een draagbaar toetsinstrument, waarbij de toon wordt voortgebracht door doorslaande tongen. Die worden in trilling gebracht door een luchtstroom die ontstaat door het in- en uittrekken van een blaasbalg. Met zijn rechterhand speelt de accordeonist de melodietonen. Met de linkerhand speelt hij de akkoorden. De grootte van het instrument wordt bepaald door het aantal van de basknoppen en het aantal registers. In Nederland is het instrument sinds 1961 van overheidswege erkend in de conservatoria. In België bestond lange tijd alleen privé-onderwijs. Sinds kort kan het accordeon in sommige muziek-academies worden aangeleerd. Het conservatorium van Antwerpen biedt een hogere opleiding aan.

Een accordeonist moet over een goed coördinatievermogen beschikken. Net als een pianist moet je met beide handen een verschillende melodie of ritme kunnen spelen. Maar, waar een pianist dit doet op één klavier, bespeelt de accordeonist twee totaal verschillende klavieren terwijl hij tegelijk trekt en duwt. Elk instrument heeft bovendien nog zijn eigen klavier en vingerzetting, meestal gemaakt op vraag en maat van de accordeonist. Nu is er wel een tendens naar standaardisering van de vingerzetting. "Ergens is dit jammer", zegt Marino, "want de typische Belgische vingerzetting en de zogenaamde doigté charleroi dreigen daardoor verloren te gaan. Trouwens, elke vingerzetting heeft zijn eigen karakter. De Franse, onderhands, leent zich prima voor musette. De Oost-Europese, bovenhands, is dan weer ideaal voor Slavische muziek. Mijn persoonlijke voorkeur gaat naar die Slavische muziek: zo meeslepend, zo melancholisch! En dat sluit eigenlijk het best aan bij mijn eigen karakter. Weet je, je kan het karakter van een accordeonist goed horen in zijn muziek...".

Het instrument dat boven op de kast in de woonkamer ligt is een echt pronkstuk. Het is zo'n tachtig jaar oud en werd gebouwd door de Menense accordeonbouwer Guillaume Vanhoutte. Het leidt ons meteen tot de instrumenten die Marino nu voor zijn optredens gebruikt. Tijdens straat-optredens bespeelt hij een klein instrument. Over de dure Cavagnola is hij niet zo tevreden: het is kwalitatief niet zo goed en heeft technisch minder mogelijkheden. Het liefst speelt hij op zijn Victoria dat een prima prijs-kwaliteitver-

Vlamo richt zich onder meer ook op de accordeongroepen en individuele accordeonisten. Wie zich aanmeldt als lid, krijgt informatie over de initiatieven die Vlamo opzet.

houding heeft en perfect is voor akoestische én versterkte concerten. Voor wie meteen naar de winkel wilt: de prijzen van een accordeon variëren tussen 1239 euro (50 000 BEF) en 16 113 euro (650 000 BEF).

"Ik repeteer elke dag, tot vier uur per dag. Dat moet, als je goeie optredens wil geven. Ik word gevraagd in het hele land, voor zowat elke gelegenheid: kermissen, feestjes voor gehandicapten, derde leeftijd, kroegentochten maar ook bedrijfsfeestjes en openingen allerhande, ja zelfs Jim-Tv nodigde mij al uit. Toch speel ik het liefst in kleine cafeetjes. Je hebt er direct contact met het publiek en je kunt inspelen op wat het publiek wil. In die grote zalen zetten ze een groot licht op en speel je voor een zwart gat...". Marino is geen voltijds muzikant: hij wil bewust blijven werken als halftijds onderhoudsarbeider in een Wevelgemse jeugdclub.

"Waarom ik koos voor het accordeon? Omdat het zo'n perfect, volledig instrument is. En je bent je eigen baas, je hebt er niemand anders bij nodig". Het valt Marino trouwens op dat ook het publiek er van houdt. Maar, "er is wel een Eddy Wally-effect! Niemand geeft openlijk toe dat hij graag accordeon hoort. Op school destijds werd er mee gelachen: accordeon was iets voor oude ventjes. Velen zitten nog met dit vooroordeel. Alhoewel, ik zie toch verandering. Gozertjes in groep blijven lacherig doen wanneer ze mij op straat zien spelen. Maar na enkele minuten komen ze terug, alleen en zonder hun vrienden, om te luisteren!

Dat zegt genoeg". ■

